

Arrest

**nr. 59 667 van 14 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 december 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CHEBA-EMIMOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 29 september 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 20 januari 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Betrokkene dient aan te tonen dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig te bekomen. zij probeert dit te staven aan de hand van een attest van de “Federatie van Marokkaanse verenigingen” waarin staat dat betrokkene om raad is komen vragen. Echter dit document toont niet aan dat betrokkene een poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen. Er werd geen regularisatieaanvraag ingediend bij de verblijfplaats van betrokkene noch werd er een advocaat aangesproken om een aanvraag in betrokkene's naam in te dienen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Het feit dat betrokkene reeds 8 jaar in België zou verblijven, hier familie en vrienden heeft, Nederlands heeft geleerd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 01.10.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de onvankelijkheid (het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Wat de mogelijke schending van art. 8 EVRM betreft: het is aan betrokkene om aan te tonen dat haar gezinsleven zich in België bevindt. Betrokkene legt geen afstammingsbanden voor en aldus kan de schending van art.8 EVRM niet aanvaard worden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art.8 EVRM.

Wat de andere prangende humanitaire situatie betreft; betrokkene toont niet aan in welke mate het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM zou geschonden zijn daar er geen rechtstreekse afstammingsbanden is met de kinderen van haar schoonzuster. Bovendien wordt de afstamming met haar schoonzuster en diens kinderen niet bewezen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereistebinnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de “materiële en formele motiveringsverplichting (...); van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“ (...) 1.

De Staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, een manifeste beoordelingsfout gemaakt, door aan verzoekster mee te delen dat haar aanvraag tot regularisatie ongegrond wordt verklaard.

Aan iedere administratieve rechtshandeling dienen evenwel draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten, maar ook op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Aan de materiële motiveringsplicht is voldaan, wanneer een beslissing wordt geschraagd door deugdelijke motieven, dit omvat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, als het consistentiebeginsel.

Dat echter niet is voldaan aan de materiële motiveringsplicht.

De Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid baseert zich voor de afwijzing van de aanvraag op de bepalingen onder randnummer 2.8. van de ondertussen door de Raad van State vernietigde instructies dd. 19 juli 2009.

De vernietiging van de instructies heeft tot de gevolg dat de Staatssecretaris dient terug te vallen op zijn discretionaire bevoegdheid om na te gaan of iemand al dan niet een verblijfsrecht kan worden toegekend.

De Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid heeft zich echter voorgenomen om de instructies verder te blijven toepassen. Deze instructies waartoe de Staatssecretaris zich ondanks de vernietiging door de Raad van State geëngageerd heeft, bepalen onder randnummer 2.8.:

"2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking."

2.

In de bestreden beslissing geeft de staatssecretaris aan dat het schrijven van de Federatie van Marokkaanse verenigingen dd. 24 augustus 2009 niet kan worden beschouwd als zijnde een poging om een wettig verblijf te bekomen.

Het schrijven dd. 24 augustus 2009 vermeldt het volgende:

'Ondergetekende, (Z.F.), voorzitter Cinta vzw, verklaar dat de genaamd: (Z.B.), geboren te 1968, wonend te (...), naar mij is toegekomen in 2004 met de vraag of ze regularisatie moet aanvragen. Omdat moment hier geen kennis van had, heb ik haar niet aangeraden om een advocaat, of dergelijke te nemen.'

Zie stuk 3

Verzoekster heeft bijgevolg via de haar gekende kanalen de nodige informatie opgevraagd. De federatie van Marokkaanse verenigingen vond het echter niet opportuun dat een regularisatieaanvraag zou worden ingediend, gezien de kans op succes op dat ogenblik nagenoeg onbestaande was.

Verzoekster heeft dit advies ter harte genomen en heeft dan ook besloten een dergelijke aanvraag niet te doen.

De Staatssecretaris voor Migratie en Asiel toont niet aan waarom er geen rekening kan worden gehouden met dit schrijven van de FMV en evenmin motiveert zij waarom een dergelijk advies niet kan worden beschouwd als zijnde een poging om een wettig verblijf te bekomen.

De Staatssecretaris geeft niet aan waarom verzoekster er geen vertrouwen in kon hebben dat de FMV, die erop gericht is de integratie van de Marokkaanse gemeenschap te vergemakkelijken en zich profileert als een aanspreekpunt voor allerhande maatschappelijke problemen, haar het juiste advies zou verstrekken.

Dat bijgevolg de beslissing dd. 17 december 2010 niet afdoende werd gemotiveerd. Bovendien werd door verzoekster eveneens advies ingewonnen bij een advocaat Mr. (R.Q.). Ook hij was de mening toegedaan dat het indienen van een regularisatieverzoek niet aan te raden was, gezien verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te worden gemachtigd tot een verblijf in België.

Gezien Mr. (R.Q.) bij arrest dd. 25 maart 2010 van het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar, is het thans onmogelijk het bewijs bij te brengen van deze consultatie.

Verzoekster is evenwel van mening dat dit een situatie van overmacht inhoudt."

2.2. In haar nota per opmerkingen repliceert de verwerende partij m.b.t. het eerste en tweede middel als volgt:

"In haar eerste en tweede middel poneert verzoekster een schending van de bepalingen van art. 9bis van de Vreemdelingenwet; schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting; schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting. Betreffende de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Verder laat de verwerende partij gelden dat: verzoekster tevens een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Verzoekster verwijst in haar uiteenzetting naar de brief dd. 24.08.2009 vanwege de 'Federatie van Marokkaanse verenigingen', waarmee verzoekster poogt aan te tonen dat ze voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Verzoekster meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet heeft aangetoond waarom er geen rekening kan worden gehouden met dit schrijven van de FMV en niet motiveert waarom een dergelijke advies niet kan beschouwd worden als zijnde een poging om een wettig verblijf te bekomen. De verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar de motieven van de bestreden die betreffende de toetsing aan het criterium 2.8A als volgt luidt: 'Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: 'de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen'. Betrokkene dient aan te tonen dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig te bekomen, zij probeert dit te staven aan de hand van een attest van de 'Federatie van Marokkaanse verenigingen' waarin staat dat betrokkene om raad is komen vragen. Echter dit document toont niet aan dat betrokkene een poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen. Er werd geen regularisatieaanvraag ingediend hij de verblijfplaats van betrokkene noch werd er een advocaat aangesproken om een aanvraag in betrokkene's naam in te dienen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.' Aldus blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het door verzoekster overgemaakte attest van de 'Federatie van Marokkaanse verenigingen'. Verzoeksters beschouwingen kunnen aan de motieven van de bestreden beslissing geen afbreuk doen. Terwijl verzoekster evenmin op heden kan voorhouden dat ze advies heeft ingewonnen bij een advocaat mr. (R.Q.), doch dat deze de mening was toegedaan dat een regularisatieverzoek niet aan te raden was.

Verzoekster haar beweringen zijn vaag en ongestaafd en ter zake niet dienstig.

Verder meent verzoekster dat het onvoldoende is te stellen dat aan de voorwaarden van de instructie, meer bepaald het criterium 2.8B, niet voldaan is doordat verzoekster geen poging zou hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters beweringen niet kunnen worden aangenomen. Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan. De verwerende partij laat gelden dat in het vademecum bij de instructies van 17.09.2009 uitdrukkelijk wordt verduidelijkt dat, opdat de vreemdeling zich kan beroepen op punt 2.8B van de instructies, hij aan volgende voorwaarden dient te voldoen:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 (de datum van het regeerakkoord) gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Verzoekster voldoet niet aan de voorwaarden voorzien in criterium 2.8A, meer bepaald heeft verzoekster niet aangetoond voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of, voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Het is niet aan de verzoekende partij om eigen voorwaarden toe te voegen aan de door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid gehanteerde criteria in zake de toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verder heeft verzoekster kritiek op de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat de afstamming van verzoekster met haar schoonzuster en diens kinderen niet bewezen is.

Verzoekster verwijst naar de verklaring van Mevrouw (E.J.), dewelke verklaart dat '(Z.) mijn nicht en schoonzus hier in 2001 was in België'.

De verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde terecht betreffende de andere prangende humanitaire situaties:

'Betrokkene toont niet aan in welke mate het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM zou geschonden zijn daar er geen rechtstreekse afstammingsbanden zijn met de kinderen van haar schoonzuster. Bovendien wordt de afstamming met haar schoonzuster en diens kinderen niet bewezen.'

Het is de verwerende partij niet duidelijk op welke wijze voorbij wordt gegaan aan de verklaring van mevr. (E.J.). Verzoeksters kritiek doet aan de voormelde vaststellingen van de gemachtigde geen afbreuk.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde ruime discretionaire bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. De in casu bestreden beslissing is ten genoegte van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoeksters eerste en tweede middel niet kan worden aangenomen."

2.3. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, neergelegd in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739).

Door zich te beroepen op de "kennelijke beoordelingsfout" werpt verzoekster onmiskenbaar de schending van de materiële motiveringsplicht op, waar zij zelf ten andere op wijst in het betoog in haar verzoekschrift onder punt "1".

Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Er zijn meerdere “*algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*”. De Raad merkt op dat verzoekster naast de schending van de motiveringsplicht, enkel de schending opwerpt van de zorgvuldigheidsverplichting. De Raad gaat dit onderdeel van het middel dan ook enkel vanuit dit oogpunt onderzoeken aangezien het hem niet toekomt de schending van andere “*algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*” te gaan distilleren uit het betoog van verzoekster.

2.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekster te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: “*Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.*” Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de “*instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet*” gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de “*instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet*” bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn het er eveneens over eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie, het vroegere Vlaams Minderhedencentrum (www.kruispuntmi.be).

2.8. Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd, belet niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen.

2.9. Door het uitvaardigen van de instructie van 19 juli 2009 heeft verwerende partij niets anders gedaan dan kenbaar te maken door welke criteria zij zich in het algemeen zal laten leiden bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt ten andere op dat de instructie van 19 juli 2009 op een niet-exhaustieve wijze bepaalde specifieke situaties opsomt die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de volgende zinsnede: “*Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.*” Door aldus te handelen wijkt verweerder niet af van het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of installeert hij geen afwijkend regime, doch maakt hij de invulling die hij in het algemeen geeft aan de hem door dit artikel toegekende discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging slechts publiek en laat hij de mogelijkheid open voor de toekenning van een machtiging tot verblijf aan vreemdelingen die zich bevinden in andere prangende humanitaire situaties dan deze die in de instructie opgesomd worden.

2.10. Verzoekster betwist niet dat zij zich beroepen heeft op criterium 2.8. A van de instructie van 19 juli 2009. Dit luidt als volgt: *“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”*

2.11. De bestreden beslissing stelt in concreto aangaande de toepassing van criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009: *“Betrokkene dient aan te tonen dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig te bekomen. zij probeert dit te staven aan de hand van een attest van de “Federatie van Marokkaanse verenigingen” waarin staat dat betrokkene om raad is komen vragen. Echter dit document toont niet aan dat betrokkene een poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen. Er werd geen regularisatieaanvraag ingediend bij de verblijfplaats van betrokkene noch werd er een advocaat aangesproken om een aanvraag in betrokkene's naam in te dienen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.”*

2.12. Uit een eenvoudige lezing van de voormelde passage van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters betoog dat de bestreden beslissing niet aantoonde *“waarom er geen rekening kan worden gehouden met dit schrijven van de FMV en evenmin motiveert zij waarom een dergelijk advies niet kan worden beschouwd als zijnde een poging om een wettig verblijf te bekomen”* feitelijke grondslag mist.

2.13. Verzoekster hecht grote waarde aan het attest van de Federatie van Marokkaanse Verenigingen (FMV), maar hiermee toont zij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging toen hij op grond van de vaststelling dat het door verzoekster overgemaakte attest niet meer inhield dan een bevestiging dat verzoekster bij de FMV raad komen vragen is met het oog op het opstarten van een regularisatieprocedure destijds, oordeelde dat dit niet aantoonde *“dat betrokkene een poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen.”* Waar verzoekster een gedachtegang ontwikkeld aangaande de juistheid van het advies van de FMV dient de Raad op te merken dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet uitgesproken heeft en zich niet uit te spreken heeft over de juistheid van een advies om geen regularisatieprocedure op te starten. Verzoekster kan niet ontkennen dat ze geen verblijfsaanvraag ingediend heeft om een wettig verblijf te bewerkstelligen. Het ondernemen van een poging om een wettig verblijf in het Rijk tot stand te brengen kan niet anders inhouden dan dat verzoekster een verblijfsaanvraag diende te richten tot de verwerende partij, hetzij in eigen persoon hetzij via een advocaat, zoals de bestreden beslissing stelt. De Raad ziet niet in op welke andere wijze een vreemdeling een wettig verblijf in het Rijk kan verkrijgen dan op expliciete aanvraag, minstens toont verzoekster dit niet aan.

2.14. Waar verzoekster er nog op wijst dat zij het advies zou ingewonnen hebben bij advocaat Mr. R.Q., maar dat ook hij verzoekster afraaide om een regularisatieprocedure op te starten en dat het onmogelijk is om een dergelijk attest bij te brengen aangezien hij veroordeeld is tot een gevangenisstraf van acht jaar en dat dit voor verzoekster een overmachtsituatie uitmaakt, dient de Raad op te merken dat verzoekster niet dienstig in het stadium van haar verzoekschrift een nieuw argument kan ontwikkelen m.b.t. het ondernemen van een poging om een wettig verblijf te bewerkstelligen. Het komt de Raad als annulatierechter niet toe om in de plaats van de verwerende partij de toepassing van criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009 te gaan beoordelen aan de hand van een nieuw argument. Het kwam verzoekster toe om deze *“overmachtsituatie”* te ontwikkelen in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging of via een aanvulling hierop.

Het eerste middel is ongegrond.

2.15. In een tweede middel werpt verzoekster opnieuw de schending op van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de *“materiële en formele motiveringsverplichting (...); van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

1.

De Staatssecretaris geeft in zijn schrijven aan dat er geen enkel onderzoek is verricht naar de vraag of verzoekster al dan niet goed geïntegreerd is in de Belgische maatschappij en of er sprake is van een lokale verankering.

Nochtans is de lokale verankering een basis voor het toekenning van regularisatie op grond van punt 2.8 van de instructies.

Eenvoudigweg stellen dat aan de voorwaarden van de instructies niet is voldaan louter omdat verzoekster geen poging zou hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen, is onvoldoende.

De Staatssecretaris argumenteert immers niet waarom het langdurig verblijf in België en de talrijke familiale banden en vriendschappen in België, niet wijzen op een duurzame lokale verankering in België.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan nagaan of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid diende te motiveren waarom de diverse bewijsstukken de lokale verankering van verzoekster niet zouden aantonen, zeker gelet op de talrijke bewijsstukken daaromtrent.

De beslissing is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd.

2.

Volgens de Staatssecretaris wordt de afstamming van verzoekster met haar schoonzuster, Mevrouw (E.J.) en diens kinderen niet bewezen.

De Staatssecretaris gaat daarbij echter volledig voorbij aan de verklaring van Mevrouw (E.J.), onder stuk 6 van haar bundel:

'Ik, (A.E.J.), verklaar dat (Z.) mijn nicht en schoonzus hier in 2001 was in België. Sinds haar verblijf hier in België, heeft ze steeds bij mij ingewoond. Zij is een onmisbaar deel geworden van mijn gezin. Ze heeft een nauwe band opgebouwd met mijn 2 kindjes. Mijn kinderen zijn zeer gehecht aan haar.'

Zie stuk 6

De Staatssecretaris toont niet aan waarom er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan de ondertekende getuigenverklaring van Mevrouw (E.J.).

Sedert de geboorte van de kinderen is verzoekster er steeds geweest om hen te verzorgen, te voeden, etc. Kortom, zij heeft de opvoeding van de kinderen mee op zich genomen en maakt een onmiskenbaar deel uit van het gezin.

Het ontkennen van een recht op verblijf aan verzoekster, vormt een inbreuk op artikel 8 EVRM en art. 16 Kinderrechtenverdrag.

Door geen rekening te houden met de afstammingsbanden van verzoekster in België, kon de Staatssecretaris voor Migratie en Asiel niet in alle redelijkheid oordelen dat er geen sprake is van een schending van art. 8 EVRM en art. 16 Kinderrechtenverdrag,

Dat het middel ernstig is;"

2.16. Voor het verweer van de verwerende partij m.b.t. het tweede middel kan verwezen worden naar het gestelde in punt 2.2.

2.17. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

2.18. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt: *"Het feit dat betrokkene reeds 8 jaar in België zou verblijven, hier familie en vrienden heeft, Nederlands heeft geleerd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van*

betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

2.19. De Raad verwijst verder naar het gestelde in de punten 2.9., 2.10 en 2.11. Aangezien de toepassing van criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekster zich blijkens het administratief dossier uitdrukkelijk gebaseerd heeft, een poging tot het verkrijgen van een wettig verblijf veronderstelt en vastgesteld werd dat verzoekster niet aangetoond heeft een dergelijke poging ondernomen te hebben, kan de gemachtigde van de staatssecretaris volstaan door te stellen dat de door verzoekster aangehaalde elementen inzake integratie niets afdoen aan *"de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."* Verzoekster verwacht in de bestreden beslissing een motivering waarom de stukken die zij overgemaakt heeft en die zij opnieuw toevoegt aan haar verzoekschrift, niet wijzen op een lokale verankering, maar een dergelijke motivering diende slechts te figureren in de bestreden beslissing voor zover verzoekster zou aangetoond hebben dat ze een poging zou ondernomen hebben om een wettig verblijf tot stand te brengen, quod non.

2.20. Verzoekster gaat er met haar kritiek dat zij de afstamming met haar schoonzus en diens kinderen wel degelijk bewezen heeft aan voorbij dat de bestreden beslissing tevens stelt: *"Wat de andere prangende humanitaire situatie betreft; betrokkene toont niet aan in welke mate het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM zou geschonden zijn daar er geen rechtstreekse afstammingsbanden is met de kinderen van haar schoonzuster."*

2.21. Verzoekster kan niet ontkennen dat haar afstammingsbanden met haar schoonzuster en de kinderen van haar schoonzuster geen rechtstreekse afstammingsbanden vormen.

2.21. Verzoekster die enkel in eigen naam optreedt kan niet dienstig de schending van artikel 16 van het Kinderrechtenverdrag inroepen.

2.22. Voor zover kan aangenomen worden dat het door verzoekster aangevoerde familieleven valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM dient te dezen verzoeksters in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging beschouwd te worden als een eerste vraag tot toelating op het grondgebied. Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.23. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.24. Te dezen dient vastgesteld te worden dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009. Verzoekster toont niet aan de hand van objectieve stukken aan dat zij geen rechtstreekse familiebanden heeft in Marokko. Verzoekster toont evenmin in concreto aan dat er sprake is een wanverhouding tussen haar belangen, die in se bestaan in het verder zetten van een in illegaal verblijf ontwikkeld familieleven met onrechtstreekse verwanten, en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfs-reglementering.

Rekening houdend met voormelde gegevens komt het de Raad voor dat er in deze geen positieve verplichting voor de Staat bestaat om de verzoekende partij op haar grondgebied toe te laten op grond van een aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarbij de verwerende partij over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid beschikt

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA